

PÄRSKEITÄ

Kasvot harrastukselle s. 6

Kotimaassa vai ulko-
maille? s. 10

Öljyä laineilla s. 12

RLS
25 vuotta
juhlanumero

Meidän seura

Rauman Laitesukeltajat ry:n toiminnan peruspilarina on matala aloituskynnys. Tällä 1980- ja -90-luvun taitteessa Suomen Urheilusukeltajain Liiton (SUSL) piirissä markkinoidulla ohjella olemme lunastaneet olemassaolomme suomalaisten sukellusseurojen joukossa. Mahdollistamalla sukellusharrastuksen ensi askeleet laajasti eri ihmisryhmille ikään, sukupuoleen ja taitotasoon katsomatta olemme pystyneet rakentamaan 25 vuoden

aikana sukellusseuran, jossa jokaisen on lupa harjoitella ja kehittyä omien tavoitteidensa mukaan.

Seuratoimintamme perustuu aidosti vapaaehtoisuuteen. Vapaaehtoisuuden periaatteella on syntynyt seuraamme vastuunkantajien verkosto, jonka kautta toiminnan sisältö syntyy ja sitä ylläpidetään. Vapaaehtoisuus ei perustu muualla luotuihin aikatauluihin ja toimintaohjeisiin, vaan toiminta syntyy omien resurssien kautta saavuttaen yleisesti hyväksytyt tavoitteet.

Toiminnallamme olemme pystyneet vahvistamaan raumalaista sukelluskulttuuria ja olemaan esimerkkinä myös muille sukellusseuroille Suomessa. Rohkea vastuun jakaminen jäsenistön keskuuteen tekee

jäsenistöstä myös vastuunkantajia, jotka motivoituneina omissa harrastustoiminnassa tuovat seuratoimintaan sen tarvitsemää pitkäjänteisyyttä ja säännöllistä uusiutumista.

Jokainen toiminnassamme mukana oleva on tärkeä, eihän tässä muuten olisi mitään järkeä.

Kädessäsi on seuramme 25-vuotisjulkaisu, johon on ankkuroitu muutamia seuratoimintaamme kuvaavia asioita. Samalla tämä on myös eräs välietappi seuramme pitkässä historiassa. Historiassa, joka on saavuttanut jo neljännesvuosisadan etapin.

Lasse Heino

Postiosoite
RLS/ Jarno Auerlehto
Tuomirannantie 40
26200 Rauma

Puheenjohtaja
Lasse Heino

Sihteeri
Jarno Auerlehto

PÄRSKEITÄ

Rauman laitesukeltajat ry: jäsenlehti. Ilmestyy noin neljästi vuodessa.

Kannen kuvat:
Esa Urhonen, Mika Karhu, Aapo Varis

Päätoimittaja
Turikka Suuriniemi

Toimitussihteeri
Pirkko Hannula

RLS 25 v

– tapahtumia vuosien varrelta

1979: Hannu Karttunen, Mikko Kallio, Markku Ranin, Juhani Taipale, Ilari Jonninen, Pekka Aaltonen, Jarmo Koiranen ja Vesa Vaittinen pitivät seuran perustavan kokouksen 30.5. Rauman Merimieskoululla. Ilmoitus yhdistysrekisteriin lähetettiin 14.6.1979. Seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Hannu Karttunen. Vuoden lopussa oli 13 jäsentä.

1980

RLS liittyi SUSL:oon niillä oikeuksilla, mitä rekisteröimättömällä kerholla oli.

1981

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Ilari Jonninen.

1982

Oikeusministeriöltä tuli 26.4.1982 päätös yhdistysrekisteriin hyväksymisestä. Yhdistyksen rekisterinumeroiksi tuli 135183.

Eka laitesukelluskurssi

1984

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Lasse Heino.

1986

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Ari Lehtinen.

1987

Ensimmäiset kannatusjäsenet hyväksyttiin 20.12.1987, mutta tuossa vaiheessa heillä ei vielä ollut päätäntävaltaa seuran asioissa. Kannatusjäseniltä ei edellytetty voimassaolevaa sukeltajakorttia.

1989

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Vesa Rosenqvist.

1991

Epävirallinen norppatoiminta aloitettiin syksyllä 1991 jolloin toimintaan osallistui 9 norppaa. Seuran ensimmäisinä norppaohjaajina toimivat Luukkosen Jukka ja Heino Lasse. Norpat eivät tuolloin olleet seuran jäseniä, mutta hallitus hyväksyi uuden toimintamuodon.

1992

Norppia oli keväällä 28. ja joulukuun mennessä määrä oli noussut 35 norppaan. Varsinaisia jäseniä oli 23.

1993

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Pekka Virtanen. Hyvin järjestetty ja nopeasti kasvanut nuorisotoiminta huomioitiin myös SUSL:ssa. Seuramme sai ensimmäisenä raumalaisena urheiluseurana

Vuoden 1993 norppa Anna Ala-Olla

Nuori Suomi-sinetin, liiton vuoden norppaohjaajaksi valittiin Lasse Heino ja vuoden norpaksi Anna Ala-Olla. Keväällä järjestettiin seuran ensimmäinen oma laitesukelluskurssi, jossa kurssin vastaavana kouluttajana oli Ilomäen Jaana Porista ja seuran omina kouluttajina toimivat pari-valjakko Jukka Luukkonen ja Lasse Heino. Tälle kurssille osallistuivat myös seuran ensimmäisistä norpista Karoline Lorse, Jaana Häyrinen, Aki Nousiainen ja Ville Suojoki.

1994

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Jani Leskelä. Kuuttitoiminta käynnistyi vuoden alussa, sillä norppien nuoremmat sisarukset olivat innokkaita osallistumaan seuran harjoituksiin. ▶

Toiminta aloitettiin perheuintityyppisenä, koska lapset olivat 1-6-vuotiaita. Tähän ensimmäiseen kuuttiryhmään kuuluivat mm seuramme nykyiset ohjaajat Sakari Heino ja Laura Backman. Syksyllä perustettiin norppien vanhempien avulla ja seuran johdon tuella ”Norppahallitus” ja ryhdyttiin miettimään sääntömuutosta.

1995

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Markku Seppälä. Sääntömuutosta käsiteltiin kevätkuukokouksessa 25.3.1995 ja ylimääräisessä yleiskokouksessa, joka pidettiin 28.4.1995.

Seuran 20-vuotisveistos uimahallin allasikkunalla.

1996

Seuran puheenjohtajaksi valittiin Lasse Heino. Sääntömuutos rekisteröitiin patentti- ja rekisterihallituksessa 24.5.1996. Uusien sääntöjen mukaan valittiin hallitus 28.10.1996 pidetyssä ylimääräisessä vuosikokouksessa. Sääntömuutoksen jälkeen myös nuoret yli 15-vuotiaat seuran jäsenet saivat äänioikeuden seurassa. Seuran jäsenmäärä lähti nopeaan nousuun. Nuoriso- ja laitesukellustoiminnan lisäksi aikuisille järjestettiin vapaa-sukellustoimintaa ja käynnistettiin Kunnossa Kaiken Ikää –ryhmän toiminta. Syksystä 1996 syksyyn 1998 talvikauden toiminta oli vähäisempää, koska uimahalli oli remontissa.

1997

Karhun Mika ja Ala-Ollan Hannu saivat kouluttajaoikeudet. Vuoden 1997 alusta talviajan toiminta rajoittui kerran kuussa tehtyihin retkiin Uudenkaupungin ja Euran uimahalleihin. Kesäkausina laitesukellustoimintaa harrastettiin lähinnä Rauman edustalla.

1998

Uusitun hallin avaamisen jälkeen nuorisotoiminta lähti räjähdysmäiseen kasvuun ja uusia toimintamuotoja käynnistettiin. Suuren suosion saavutti heti seuran uusi toimintamuoto vauva- ja perheuinti. Norppatoiminta laajeni. Varsinaisten norpparyhmien lisäksi norppaikäisille järjestettiin uppopallo-, räpyläuinti- ja uimahyppyharjoituksia. Norpat osallistuivat sekä seuran omiin että valtakunnallisiin ralleihin ja leireille. Laitesukelluspuolella seura koulutti omia kouluttajiaan ja Kulmalan Riku suoritti M2-kurssin. Laitesukeltajien määrä kasvoi seurassa. Lisäksi seuran toimintaan tuli myös muualla peruskoulutuksensa saaneita sukeltajia. Seuran oman sukelluspuiston Riskonpöllän rakentaminen aloitettiin talkoilla ja sinne upotettiin sukelluskohteeksi troolari Delfin.

1999

Seuran 20-vuotisjuhlavuonna kaiken normaalin toiminnan lisäksi perustettiin seuralle oma virallinen Pärskeitä-lehti, upotettiin sukelluskello Riskonpöllän sukelluspuistoon ja hankittiin seuralle Masi-kumivene. Lisäksi järjestettiin seuran oman vuosijuhlan yhteydessä liiton syyskokous, jossa luovutettiin seuran historian ensimmäiset pronssiset ansiomerkit ja jaettiin RLS:n ensimmäinen standardi perustajajäsen Ilari Jonniselle. Juhlavuoden kunniaksi kutsuttiin seuran kunniajäseniksi Jouko Moisala, Jukka Luukkonen sekä Arto Sieppi. Ensimmäisen kerran seuralle oli kaksi palkattua kesätyöntekijää, joiden tehtävänä oli mm. järjestää

norppaikäisille lapsille kerhotoimintaa ja leiri. Seuran jäsenmäärä ylitti 300 jäsenen rajan.

2000

Riskonpöllän sukelluspuistossa järjestettiin osittain vedenalainen Unto Koskelan teokseen pohjautuva *Purjeet sumussa* –runomatinea. Tapahtumaan liittyi Kirsi Backmanin vedenalainen keramiikkaveistosnäyttely. Keramiikkateokset jäivät tapahtuman jälkeen sukelluspuistoon sukeltajien ihailtavaksi ja ne poistettiin syksyllä. Yksi taideteos ”Syvyyden morsian” jäi ilmeisesti Ahdin vaimoksi, sillä sitä ei ole vielääkään löytynyt, mutta ehkä ensi kesänä.... Lämmittäjä-runo oli vielä jäljellä Delfinin hyllyssä kesällä 2003. SUSL:n kevätkokouksessa valittiin vuoden norpaksi seurastamme Petri Sinkkonen ja vuoden norppaohjaajaksi Kai Backman. Liiton syyskokouksessa valittiin seuramme Vuoden sukellus-seuraksi. Nuoriso- ja laitesukelluspuolen toiminta jatkui entiseen tapaan. Raumalla järjestettiin helmikuussa valtakunnallinen norpparalli. Seuran uppopalloilijoista Mikko Kuningas ja Anssi Heino olivat voittamassa uppopallon alle 20 v Pohjoismaiden mestaruutta. He pelasivat myös Tampereen urheilusukeltajien joukkueessa SM-liigaa.

2001

Kulttuurin ja sukelluksen yhdistäminen jatkui. Rauman virkistysuimalassa järjestettiin Kulttuuri-tapahtuma *Mereksi järvi, katu kallioksi*. Tapahtumassa oli tarjolla Tauno Koskelan runoja, Kirsi Backmanin keramiikkaa, Mika Rapalan laulua ja säestettyä sukellusta. Seuran naiset voittivat pukupalkinnon

marssimalla märkäpuvuissa Flikkatten vitosen ja ostivat seuralle kiikarit. Tammikuussa päättyi ensimmäinen Junior Scuba -kurssi. Räpyläuimarit Timo Metsäjoki ja Minna Lepikkö saivat SM-kultaa. Mikko Kuningas ja Anssi Heino olivat voittamassa

uoppopallon nuorten PM -hopeaa. Nuorisotoiminnassa päätettiin panostaa laatuun. Seuraan ei otettu uusia norppia eikä vauvauimareita, koska tilat eivät riittäneet isompien ryhmien ohjaamiseen.

2002

Neljäsadan jäsenen rajapyykki rikottiin, kun vuoden alussa otettiin uusia vauvauimareita ja norppia. Kuutti-ryhmät täyttyivät perheinnista tulleista lapsista, joten uusia kuutteja ei todennäköisesti jatkossakaan voida ottaa seuran toimintaan. Laitesukelluskoulutukset toimivat normaaliin tapaan ja kesällä järjestettiin ensimmäinen Laitesukeltajaviikko, johon liittyi monenlaista tapahtumaa koko jäsenistölle. Seuran kaksi kompuraa olivat kovassa käytössä, ja viikottaiset sukellustapahtumat onnistuivat, kun Masille oli jaettu kipparivuorot. Seuran koulutettujen ohjaajien ja kouluttajien määrä on lisääntynyt ja mahdollistanut koko neljäsadan väkimäärän laadukkaan toiminnan.

2003

Talvikaudella järjestettiin jälleen laitesukelluskurssi, normaalia nuorisotoimintaa ja kuntoliikuntaa. Seura vuokrasi Rauman kaupungilta käyttöönsä oman tukikohdan Hylkyrannan Kuuskajaskarin linnakesaarella.

Elokuussa järjestetty seuran toinen Laitesukeltajaviikko onnistui yli odotusten. Viikon tapahtumiin osallistui yhteensä 186 henkeä. Ohjaajien oma koulutustoiminta huipentui kesällä järjestettyyn ohjaajaleiriin, josta on myös tarkoitus tehdä jokavuotinen tapahtuma. Loppukesästä järjestettiin omatoiminen sukellusreissu Lysekiliin Ruotsiin.

2004

Seura valmistautuu 25-vuotisjuhliin-sa, jotka järjestetään liiton kevätkokouksen yhteydessä Raumalla. Maaliskuun 8. päivänä seurassa oli 399 jäsentä ja seuran jäsenistön keski-ikä oli 17 vuotta ja 302 vuorokautta. Laajaa nuorisotoimintaa ohjaa 54 ohjaajaa tai apuohjaajaa. Kesällä Raumalla järjestetään liiton valtakunnallinen nuorisoleiri ja kaikki seuran omat toiminnat jatkuvat tavalliseen tapaan.

Seuralla on neljä laitesukelluskouluttajaa, kursseilla tarvittava laitesukelluskalusto, kaksi kompuraa ja kumivene sukelluskäytössä. Tänä keväänä keskitytään omien sukeltajien jatkokoulutukseen. P3-kurssi on jo käynnissä samoin kuin P2 -kurssi. Pärskeitä -lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa ja seuralla on hyvin toimivat nettisivut osoitteessa: www.raumanlaitesukeltajat.net. Hyvässä seurassa on hyvä sukeltaa.

Teksti Tiina Häyrinen

KASVOT HARRASTUKSELLE

Juhlavuottaan viettävässä Rauman Laitesukeltajat -seurassa on uskomaton määrä erilaisia ryhmiä. Perinteisen laitesukelluksen lisäksi seurassa on muiden muassa vauvauimareita, uppopalloilijoita, sukelluskalastajia, vesijumppareita sekä Kuutteja ja Norppia. Osa harrastajista ehti yhteiskuvaan ja paljasti, mikä omassa lajissa on kiehtovinta.

Norpat / Roosa Backman

Vasta 10-vuotias Roosa on kiistatta seurakonkari. Hän on harrastanut vesiliikuntaa RLS:n riveissä lähes koko ikänsä.

- 9-kuukautisena aloitin, hän muistaa isän kertoneen.

- Ensin meinasin hukkuu, kun hengitin vedessä. Sukeltamaan mä opin ehkä neljävuotiaana.

Vedessä on mukava puuhastella, mutta mukavaa on norpan mielestä sekin, että seurassa saa paljon kavereita.

Roosa uskoo olevansa norppa "tosi pitkään". Hän käy uimahallilla usein ja ainakin perjantaisin hänet nähdään hallilla harjoituksissa. Suosikkitreenit ovat kirkkaana mielessä:

- Kivointa on pumppaaminen eli se, kun ensin uidaan normaalisti, sitten mennään pohjaan ja tullaan ylös käsi nyrkissä. Tätä tehdään aina lämmitelyksi harjoitusten alussa, hän selittää.

Roosa pulahtaa veteen myös kesäisin, "aina kun on vettä, tosin riippuu vähän siitä, että millaista vettä".

Laitesukellus / Atte Hyvärinen

15-vuotias Atte Hyvärinen suoritti CMAS-luokituksen mukaisen P1-kortin heti kun se oli mahdollista eli viime vuonna. Ennen "aikuisten" korttia hän oli sukellellut Junior Scuba-kortilla.

Atella on pitkä ura takanaan Laitesukellajissa. Hän liittyi seuraan 11 vuotta sitten. Laitesukelluksesta hän kiinnostui, koska isä harrastaa lajia.

Atte on sukeltanut vain kotimaassa. Kesällä nuori mies suuntaa laitteiden kanssa Rauman edustan vesiin. Hän ei osaa sanoa, mikä olisi hienointa harrastuksessa.

Ensimmäisenä mieleen tulevat laivahylt: niitä Atte etsii merestä mieluiten.

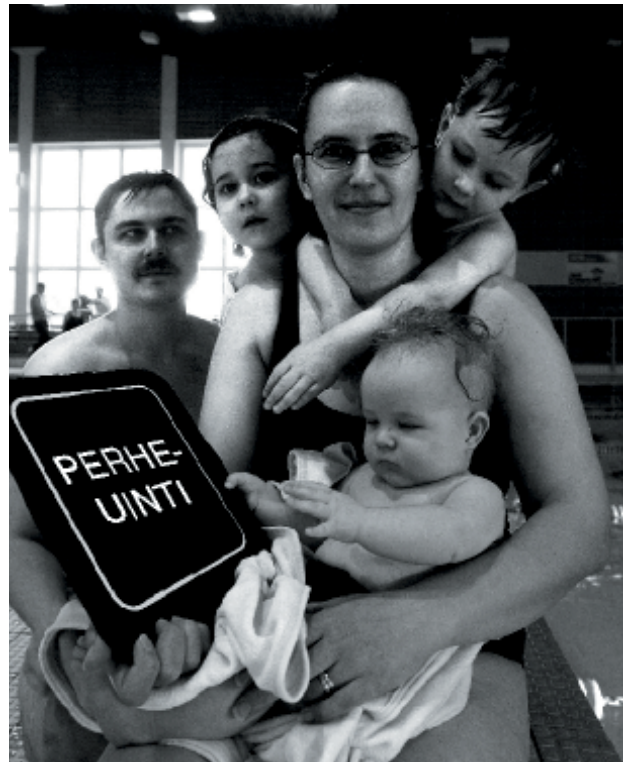
- Snorklaamiseen verrattuna hienompaa on ainakin se, että pystyy olemaan veden alla rauhassa pitempiä aikoja. Eikä snorklatessa pääse niin syväälle kuin laitteiden kanssa.

Atte Hyvärisellä on takanaan parisenkymmentä sukellusta.

Perheuinti / Haapasen perhe

- Aika harvassa ovat ne sunnuntait, jolloin me emme hallilla ole, myöntää Terhi Haapanen.

Hän on miehensä Samin ja lastensa Annin (4 vuotta), Artturin (3 vuotta) ja Akselin (5 kuukautta) kanssa tuttu näky Rauman uimahallissa.

Sunnuntaiamuisin koko perhe pulikoi vauva- ja perheuintissa.

Lisäksi Sami-isä on jo kymmenisen vuotta harrastanut laitesukellusta. Lasten kanssa hallikäynnit alkoivat, kun Kuutti-ryhmässä uiva, nyt nelivuotias Anni oli vasta neljän kuukauden ikäinen.

- Olen aina tykännyt olla vedessä ja uida, Terhi kertoo.

- Parasta perheuintissa on, että tätä voi harrastaa koko perhe yhdessä. Ja tietysti on hienoa, että lapset tulevat sinuiksi veden kanssa.

Kesällä uiminen jää hieman vähemmälle, mutta siihenkin on tulossa muutos lasten kasvaessa.

- Kesällä ollaan tosiaan oltu vähän laiskempia uimisen kanssa, mutta lapset osaavat jo pyytää päästä uimaan...

Sukelluskalastus

Jarmo Ruuhonen on todellinen konkari sukelluskalastuksessa. Hän aloitti harppuunakalastuksen reilut kolme vuosikymmentä sitten ostettuaan ensimmäisen märkäpukunsa. Puvun lisäksi “virkaasuun” kuuluvat harppuuna, maski ja snorkkeli. Märkäpuku on Suomen oloissa ehdoton, sillä kalastaja joutuu olemaan liikkumatta veden alla pitkiä aikoja.

Sukelluskalastajan mannekiinina Veijo Koivula.

Paineilmalla kalastamisesta Jarmo ei innostu jo sen takia, että kuplat pelottavat kalat pois. Snorkkelivälineillä kalastamista puoltaa sekin, että silloin voi turvallisesti kalastaa yksin.

Hän kalastaa matalissa vesissä, noin puolestoista metrissä 30 senttimetriin.

- Haukea, ahventa ja mahdollista lahnaa, Jarmo Ruuhonen luettelee saaliitaan. Paras saalis tuli muutama vuosi sitten, kun harppuunaan osui peräti kuusi haukea, kaikki yli kuusikiloisia.

Parasta harppuunakalastusaikaa kestää kesäkuun puolivälistä syyskuun loppuun. Syksyllä tulee yleensä hyvin kalaa, kun vedet ovat viilentyneet ja kylmentyneet. Jarmo kertoo lähtevänsä harppuunakalastamaan aina, kun se on

mahdollista, tai ainakin silloin “mahtuu märkäpukuun”.

Jarmo Ruuhonen korostaa koulutuksen merkitystä: harppuunakalastus on taitolaji, joka vaatii välineen eli harppuunan hyvää hallintaa. Vääränlainen käyttö voi koitua kohtaloksi: harppuunaa voi voimakkuudeltaan nimittäin verrata haulikkoon.

- Harmillista vaan, että ihmiset eivät tahdo mieltää harppuunan vaarallisuutta.

KKI-ryhmä / Lasse Heino

Lasse Heinon Kunnossa Kaiken Ikää -urakka alkoi pari vuotta sitten, kun hän ryhtyi harrastamaan vesijumppaa. Lasse tunnustaa, että “rankasti keski-ikä lähestyvänä” hänen oli helppo motivoida itsensä.

- Halusin saada lisää notkeutta ja tiesin, että vesijumpassa on paljon venyttelyä.

Lisäksi tuttujen toistuvat keuhut siitä, miten mukavaa vesijumppa on, sai-

vat hänet vakuuttuneeksi lajin erinomaisuudesta.

- Olen tykännyt kovasti. Meillä on kiva porukka ja sekin on hauskaa, että voi vaan osallistua eikä tarvitse itse järjestää mitään, Laitesukeltajien puheenjohtaja summaa.

Tiistaisin kerran viikossa tapahtuva jumppa ei tietenkään riitä kunnan ylläpitämiseksi, Lasse Heino tietää. Mutta hyvä alkua se on, hän huomauttaa ja vakuuttaa, että KKI-liikunta on “täydellistä epäkilpailua”.

- Ei kukaan katso, että miten korkealle naapurin jalka nousee, hän nauraa.

*Teksti Kaija Ulmanen
Kuvat Esa Urhonen
Kyltit Turkka Suuriniemi*

Mahdoton tehtävä

Luomusukeltamisesta on tehty myyntivaltti. Selaapa Internetissä mitä tahansa sukellussivustoa, ei voi olla törmäämättä ympäristöystävällisyyteen.

Suomessa seikka on kautta aikojen hyvin huomioitu. Jotenkin ympäristöystävällisyys onkin sopinut nimenomaan suomalaisten mielenlaatuun, se, että veden alle lähdetään luonnon ehdoilla. Asiasta ei ole suuremmin tarvinnut keskustella.

Trendi on nähtävissä myös ulkomailla. Nykyään yksikään itseään kunnioittava sukelluskeskus ei jätä mainitsematta, että toiminta pyörii mahdollisimman paljon luomupohjalta: ei sotketa paikkoja, kierrätetään kaikki kertyvä roska eikä etenkään hypistellä veden alla kasveja tai kaloja.

Erityisessä suojelussa ovat koralliriutat. Niihin koskeminen on näinä päivinä monessa maassa rikos. Esimerkiksi Thaimaassa Similanin saariryhmän alueella partioi vartijoita, jotka tarkkailevat sukellusturistien käyttäytymistä. Kaukana ovat ne ajat, jolloin korallinkappaleita kuljetettiin matkalaukussa kotiin ihasteleviksi.

Kuulostaako hyvältä? Valitettavasti todellisuus on karumpi: luonnon ehdoilla sukeltaminen uhkaa jäädä juhlapuheiden sanahelinäksi. Mahdoton tehtävä monen mielestä.

Ajatellaan vaikkapa vain sitä, miten sukeltajat kuskataan kallisarvoisille sukelluspaikoille. Useimmat kohteet esimerkiksi Thaimaassa ja Egyptissä sijaitsevat kaukana rannikolta. Matka taittuu tehokkailla pikaveneillä, pitäähän matkastaan kalliin hinnan maksaneet sukeltajat saada kohteeseen nopeasti. Lopputulos on masentava: sukelluspaikat ovat valkoisenaan sukellustukialuksia, joille pahimmassa tapauksessa kymmenet pikaveneet purkavat lastinsa seitsemänä päivänä viikossa.

Öljyläikät turkoosinvärisessä meressä ovat tästä matkailusta liian näkyvä todiste.

Usko luomusukeltamiseen menee viimeistään siinä vaiheessa, kun edessä on riistosukeltamista karialaiseen tyyliin: halutut kalat houkutellaan paikalle syöttien avulla. Turistisukeltajat siinä sitten tyytyväisinä pääsevät syöttämään rauskuja kädestä pitäen "luonnonolosuhteissa".

Siitä saa kivoja kuvia kotialbumiin, mutta manipuloitu luonnon kauneus ei ole kestävä kehitystä. Tehtävä ei ole mahdoton, jos asenteet saadaan kohdalleen ensisukelluksista lähtien. Seurojen ja kouluttajien vastuu on suuri, sillä laitesukellus on nopeasti kasvava harrastus.

Kaija Ulmanen

Olisiko tässä mallia luomusukeltamiseen

Merta edemmäs...

Marko viihtyy louhoksissa

Marko Haapanen on sukeltanut lähinnä kotimaassa, “raha- ja työtilanteesta johtuen”. Mieli kuitenkin tekisi ulkomaan kohteisiinkin, ja alkutuntumaa hän on hakenut Ruotsin Lysekilistä.

Kotimaassa hän ihastunut etenkin louhoksiin, joista parhaat löytyvät läheltä. Hän on sukeltanut sekä Taivassalon Helsinginrannassa että Kaatialassa. Louhokset kiinnostavat jo siksi, että niissä on parempi näkyvyys kuin meressä. Esimerkiksi Taivassalossa vesi on Markon mukaan lisäksi väriltään kauniin turkoosia.

- Taivassalossa oli viimeksi näkyvyyttä viidestä kuuteen metriin ja pohjassa eli liki 30 metrin syvyydessä lämpötila viitisen astetta, Marko lukee maaliskuun loppupuolella päiväystä sukelluspäiväkirjan merkinnästä.

Louhosten lisäksi Markoa viehättää Pyhämaan Lyökki, jota hän pitää lähi-alueen helpoimpana rantakohteena: vettä löytyy parikymmentä metriä ja ihailtavana on mm. hieno seinämä.

Marko Haapanen haaveilee sukelluksista trooppisissa vesissä. Mikä kohde tahansa käy, hän vakuuttaa.

- Olisi hienoa nähdä koralleja ja erilaisia kaloja, hän huokaa.

Onpa mielessä käynyt työskentely sukellusoppaana jossakin etelän kohteessa, mutta se vaatisi Markon mukaan paremmat paperit ja paljon enemmän sukelluskokemusta.

Mitä mieltä muutamat Rauman Laitesukeltajien jäsenistä ovat tästä veretseisauttavasta kysymyksestä... ;)

Suuret järvet kiehtovat Tiinaa

Tiina Häyrisen mukaan ei ole helppo verrata kotimaan ja ulkomaan vesien paremmuutta. Ulkomaan vesissä kiehtovat parempi näkyvyys sekä kasvuston ja kalalajien runsaus. Kotimaassa puolestaan löytyy enemmän haastetta vaikeammassa olosuhteissa.

Suomen vesillä Tiina on ihastunut etenkin suuriin järviin. Hän muistelee viime kesää ja sukelluksia Suur-Saimaalalla: meren rannalla asuva osaa arvostaa hyvää näkyvyyttä, vaikka esimerkiksi kaloja ei ollut sen enempää kuin meressäkään.

Kotimaan vesissä kiehtoo sekin, että täällä tulee useimmiten sukeltettua itsenäisesti. Poikkeuksen tekevät erilaiset leirit, joista mieluisimpana kokemuksena Tiina Häyrinen mainitsee Hossan sukellusleirin.

Ulkomailla Tiina on sukeltanut Balilla, Turkissa ja Kreikassa. Olihan se ihan erilaista, hän luonnehtii sukelluksia Balilla.

- Kasvuston lisäksi siellä oli erittäin mielenkiintoinen toisen maailmansodan aikainen hylky. Kiehtovaksi sen teki se, että hyvin säilyneeseen hylkyyn oli kasvanut paljon kasvillisuutta ja siellä ui paljon kaloja.

Helpoksi lämpimissä vesissä ulkomaille sukeltamisen tekee paitsi veden kirkkaus myös se, että sukellusreisuilla on useimmiten mukana paikan hyvin tunteva opas. Silloin pystyy nauttimaan maisemista ihan eri tavalla, Tiina Häyrinen huomauttaa.

...sukeltamaan?

Joka vuosi ulkomaille

Terho Vainio ei lämpene ajatukselle, että pitäisi valita kotimaa tai ulkomaat. Hänen mielestään molemmissa vaihtoehtoisissa on sekä hyviä että huonoja puolia.

Kotimaan miinuksiin Terho lukee useimmiten huonon näkyvyyden ja vähemmän värikkään ja monipuolisen kalamaailman. Kotivesien ehdottomia plussia on se, että sukeltamaan on helppo lähteä. Hyvää on esimerkiksi sekin, että puuhylyt säilyvät Suomen vesissä hyväkuntoisina.

- Ja tietysti on hyvä tuntee Suomen luontoa vähän lähemmin, Terho pohtii.

Kotimaan kohteista hän nostaa esille Taivassalon Helsinginrannan: uskomaton näkyvyys oli iso yllätys, vaikka muuten louhoksessa ei juurikaan ollut elämää. Myös Santkarin Pookin pohjoispuoli on kiehtova: isolla hiekkakentällä noin kuuden metrin syvyydessä majailee monenlaisia kalalajeja.

Silti ulkomaatkin kiinnostavat. Ulkomaan kohde on suunnitelmissa joka vuosi.

- Mennään sinne, minne sattuu huvittamaan, hän kertoo sukeltavan perheen perusteluista.

Ruotsin Lysekil on jäänyt mieleen, samoin Punainenmeri ja Sharm el Sheikhin verrattomat vedenalaiset maisemat. Punainenmeri puoltaa paikkaansa Terho Vainion listalla

senkin takia, että siellä on Suomesta katsottuna lähin koralliriutta eikä matka maksa maltaita.

Molempi parempi

Myös Terho Vainion vaimo *Liile-Marie Teerialho* on sitä mieltä, että molempi parempi: koti- ja ulkomaan sukelluskohteita on vaikea vertailla.

Kotimaan sukelluksia puoltaa jo se, että jos ei olisi sukeltanut kotimaan sameissa vesissä, ei tietäisi, miten suuri nautinto hyvä näkyvyys voi olla. Toisaalta: kun kotimaassa voi rauhassa uiskennellä pelkäämättä vaarallisia mereneläviä tai myrkyllisiä kasveja, on tilanne tyystin toisenlainen ulkomaan vesissä.

- Suomessa saa rauhassa mätkeistä pohjaan, kun koralliriutalla pitää olla paljon varovaisempi. Myös esimerkiksi virtaukset ovat ulkomailta ihan eri luokkaa, Liile pohtii eroja.

Kotimaassa hän tykkää sukeltaa riittävän ulkomerellä, että näkyvyys olisi mahdollisimman hyvä. Ulkomaan kohteista mieleen on jäänyt Norjan Jäämeri, missä oli yllättävän paljon vedenalaista elämää.

Teksti: Kaija Ulmanen

Mika Karhu kohtasi vuosi sitten toukokuun alussa näyn, joka olisi saanut jäädä kohtaamatta. Hän oli lähtenyt Oona-tyttärensä kanssa kevään ensimmäiselle veneajelulle. Tarkoituksena oli mennä Brita Danin hyllylle katsomaan, olisiko joku jo jättänyt sukeltamisen merkiksi poijun hyllyn päälle.

“Nyt se romu vuotaa”

Mika ei löytänyt poijua vaan öljyläikän. Eikä läikkä ollut mikään pieni: se oli halkaisijaltaan arviolta kolmisenkymmentä metriä.

- Nyt se romu vuotaa, Mika Karhu muistelee ajatelleensa ensimmäiseksi. Tanskalaisalus m/s Brita Dan upposi Rihtniemen edustalle marraskuussa 1964. Onnettomuudessa kuoli kolme merimiestä. Hylkyä on vuosien mittaan yritetty nostaa, mutta turhaan.

Mika Karhu ei jäänyt taivastelemaan tilannetta, vaan ilmoitti siitä välittömästi viranomaisille. Sukeltajan ilmoitus johti siihen, että Brita Dan tyhjenettiin öljystä alkukesän aikana.

Mika ei itse sukeltanut hyllylle silloin, kun öljyä vielä oli vedessä. Hän kuitenkin kävi katsomassa, kun Suomen ympäristökeskuksen paikalle lähettämältä öljyntorjunta-alus Hylkeeltä käsin työskennelleet merivoimien sukeltajat tyhjensivät laivan öljystä. Tyhjenysurakan jälkeen Mika sukelsi hyllylle,

mutta silloin ei enää voinut nähdä, että paikalla oli ollut öljyonnettomuus.

Brita Danin öljyvuoto oli ensimmäinen vakavampi Mika Karhun kohdalle osunut ympäristöturma. Hän myöntää, että ympärille tulee katseltua, kun luonnossa liikkuu joko veneellä tai sukeltamalla.

- Yllättävän siistiä on, hän luonnehtii Rauman seudun vesiluontoa. Joskus isompien tapahtumien jälkeen etenkin rannat ovat huonommassa kunnossa, mutta nämä tilanteet ovat hetkittäisiä. Parantamisen varaa on kuitenkin:

- Satunnaiset matkailijat voisivat viedä roskat mukanaan ja sitäkin tulee joskus ihmeteltyä, mitä kaikkea ihmiset heittävät mereen, pohtii esimerkiksi akkuihin meren pohjassa sukelluksen yhteydessä törmännyt Mika.

Mika Karhulla on takanaan noin 450 sukellusta. Hän pyrkii sukeltamaan vuoden ympäri ja lähinnä lähivesissä,

joten tuntumaa ympäristön puhtauteen on. Mika arvioi, että tilanne on pysynyt aika hyvänä viimeiset kymmenen vuotta. “Sopivasti sameaa”, eli mitään suurempia muutoksia ei maskin takaa ole havaittavissa.

Laitesukeltaja luonnollisesti kantaa oman osuutensa ympäristön hyvinvoinnista. Vedessä sukeltaja ei juurikaan voi ympäristöä sotata, maissa kylläkin.

- On pidettävä huoli siitä, että ei heittelee roskia ja muita jätteitä maastoon, Mika Karhu toteaa.

Puhelux

- Ti-di-dii-dii, ti-di-dii-dii, ti-di-dii-dii, di
- Masi.
- Moi, missä olet?
- Merellä.
- Kaukana? Pahassa paikassa?
- Eiku täällä Riskonpölyssä.
- Keikut siellä?
- Jeps. Aallot liplattaa kylkiä kutitellen, kato.
- Et pääse lähtemään?
- En ennenkin kuin noi yhdet tulee sukeltamassa.
- Sitten tulet rantaan?
- No, oommä rannas nytki.
- Siis tänne Klubin rantaan.
- Joo-o. Heti kun ne saa ajettua mut sinne.
- Koska sinut ostettiin siihen seuraan?
- Se oli... tota, syksyllä 1999 tai jotain.
- Niin sullahan oli entinen ura tuolla etelässä?
- Joo. Se oli siis tosi etelässä!
- Selitä.
- Niin, tota, mä kuskasin rikkaita matkustajia Antarktiksien rantoja katseleen. Meikä kruisaili jäälautojen välissä ja jengi kyttäs pigviinejä.
- Kauanko sitä kesti?
- No, se ei ollu kun jonku vuoden. Sit siltä firmalta loppu pätkä.
- Silloin palasit Raumalle?
- Joo, mulla oli vähän niinku sellaista hiljaseloa. Matalaa profilia, kato. Tiedäthän...
- Siis, et tehnyt mitään?
- No, joo. Niinhän se oli. Laahustin lähinnä satamavarastoissa ja oli vähä jo sellanen olo, ettei kukaan enää oo musta kiinnostunu.
- Mutta sitten tämä sulleuseura otti yhteyttä?
- Jos mä oon ihan rehellinen, niin se oli kyllä helpotus, et ne löysi mut. Meikälaisellä on niin rautanen kokemus ja paljo annettavaa tällaseen hommaan
- Viitisen vuotta samalla seuralla taitaa jättää jälkensä?
- No, ei mua oo paljo paikkailtu eikä mitään. Kyllä meikä on vielä kovassa kunnossa, varsinkin kuumalla ilmalla kun kaasusisälläni paisuu...
- Jaa. Eipä kai tässä muuta. En ehkä osotakaan sinua täällä...
- No, mä prötpötän täältä sit vaan hiljakseen.

Teksit: Turkka Suuriniemi

Tervetuloa

Raumanmerelle

Raumanmerellä riittää sukelluskohteita, ja mikä parasta, tekemistä ja kokemista myös ei-sukeltaville perheenjäsenille. Jos ei ole omaa venettä käytettävissä, vesibussilla pääsee päivittäin Reksaaren saaristoleirintäalueelle, Kylmäpihlajan majakkasaarelle ja Kuuskajaskarin linnakesaarelle.

Kuuskajaskarin linnakesaari

Jouko ja Riitta Häsänen odottavat jo innolla jäiden lähtöä ja tuleva kesää. Suuren suosion saavuttanutta pieneläinpuistoa laajennetaan ja veneilypalveluja kehitetään.

Linnakesaaren tykit ovat hiljentyneinä mutta toimintakuntoisina maastossa.

- Olimme saarella armeijan toiminnan päättymisen jälkeen vartijoina ja ihasuimme paikkaan. Nyt on kolmas kesäkautemme matkailuyrittäjinä saarella alkamassa ja ennakkovarausten perusteella näyttää siltä, että ihmiset ovat löytäneet paikan.

Sukelluksen harrastajille Kuuskajaskarin linnakesaari tarjoaakin erinomaisen tukikohdan majoitus- ja ruokapalveluineen. Rauman Laitesukeltajien sukelluspuisto Riskonpöhlässä on muutaman minuutin venematkan päässä. Majoitusta on tarjolla eri kokoisissa rivitalo- ja huoneistoissa ja ryhmille myös kasarmimajoitusta armeijan sängyissä 5 - 10 hengen tuvissa.

Tulevana kesänä Kuuskajaskarin Linnakesaari tavallaan ”vihittää” sukelluskäyttöön. Heinäkuun 22. – 25. päivä Rauman Laitesukeltajat järjestää siellä toimintansa 25-vuotisjuhluvuoden kunniaksi yhdessä Suomen Urheilusukeltajain liiton kanssa valtakunnallisen norppaleirin ”norpat MEREN AALLOILLA”. Leirin aikana Joukolla ja Riitallakin varmaan riittää kiirettä majoitusta ja ruoka-huoltoa hoitaessaan.

Kuuskajaskarin etelärannalla sijaitsee myös Rauman Laitesukeltajien merellinen tukikohta Hylkyranta, joka myös saadaan leiri- ja muuhun käyttöön sopivasti juhluvuotenaamme.

Riitta Häsänen tarjoilee Sotkun munkkeja.

Kylmäpihlajan majakkasaari

Kesän norppaleirin ohjelmaan kuuluu myös retki Kylmäpihlajan majakkasaarelle, jonne *Päivi Karlsson* hakeutui matkailuyrittäjäksi syksyllä 2001.

- Majakka ja meri tuntuivat sopivalta ympäristöltä. Olihan meri liittynyt aina tavalla tai toisella elämäni. Olen ollut 9 vuotta laivalla radiosähkötäjänä ja viimeiset 14 vuotta ennen majakkaa Merikoulussa radioliikenteen opettajana.

päivä, jolloin venepoliisit, merivartijat ja Meripelastusyhdistyksen jäsenet ovat jakamassa tietoa ja taitoa veneilijöille ja siinä ohessa muillekin.

Sukeltajille Kylmäpihlajan saaren ympärillä onkin ihanteelliset olosuhteet: puhtaat ja kirkkaat vedet ja hiekka-pohja, joten näkyvyys veden alla on hyvä. Ympäristö on miellyttävä ja rauhallinen. Kahvilasta saa vatsan täytettä

Lisätietoja Raumanmeren matkailupalveluista löytyy Rauman kaupungin sivuilta www.rauma.fi ja sukelluskohteista Rauman Laitesukeltajien maanmainioilta nettisivuilta www.raumanlaitesukeltajat.net.

Teksti: Pirkku Hannula

Kylmäpihlajan majakkasaarelle asti on saaristoista ja sen jälkeen aukeaa avomeri.

- Jos Rauman Laitesukeltajat täyttää 25 vuotta, niin Kylmäpihlajan majakka täyttää kuluvana vuonna 50 vuotta. Kesä kuluneekin pitkälti syntymäpäiväteeman ympärillä. Erilaisia tapahtumia on tarkoitus järjestää, mm. jo viime kesänä tutuksi tullut ns. Viranomais-

ja lämmitellä voi majakan saunassa. Yöpyä voi majakkahotellissa tai omassa veneessä aallonmurtajan suojassa.

Päivin omin sanoin: Tul majakal, nii vois kokki samal kertta merituule raikkaude, lintmaailma rikkaude, rauhallisuude ja muute vaa mukava olemise!

Matkasukelluksen Kuuskajaskari - Kylmäpihlaja jälkeisellä iltanuotiolla Kylmäpihlajassa v. 2003

Iltä Kylmäpihlajassa

Mitä sinä teit, kun RLS täytti 25 vuotta

Osallistuitko ensimmäisille Talvipäiville?

Juhlavuoden ensimmäinen tapahtuma on jo historiaa ja historiallinen. Helmikuun alussa 5. – 8.2. vietimme seuramme ensimmäisiä talvipäiviä. Talvipäivien alkajaisiksi jaostot ja toimintaryhmät tekivät toimintaansa tunnetuksi torstaina avoimin ovin. Perjantai-iltana opiskeltiin talvisukelluksen teoriaa ja järjestettiin jäsentenvälinen norpparalli ja räpyläuintikilpailu uimahallissa.

Lauantaina 7.2. kävimme venenäyttelyssä Helsingin messukeskuksessa. Yhdellä jos toisella näytti olevan raskaita kantamuksia paluumatkalla mukanaan ja silmissä tulevan kesän odotuksen kiilto.

Sunnuntaina toivuttiin Helsingin matkan rasituksista raittiissa ulkoilmassa tekemällä oikeaoppinen talvisukellusavanto Petäjässä. Sunnuntai-iltana meriarkeologi Harry Alopaeus luennoi Rauman Merimuseosa aiheenaan “Hylyn mittaus ja tunnistaminen”.

Luento sai suosiota yli seurarajojen, jopa yli kaupunkirajojen (taisi peräti pari porilaista olla yleisön joukossa). Luennoitsija oli niin asiastaan innostunut ja yleisö vastaanottavainen, että paikan päällä päätettiin jatkaa parin viikon kuluttua tarkastelemalla tarkemmin laivojen rakenteita.

Olethan mukana synttäriluhlassa!

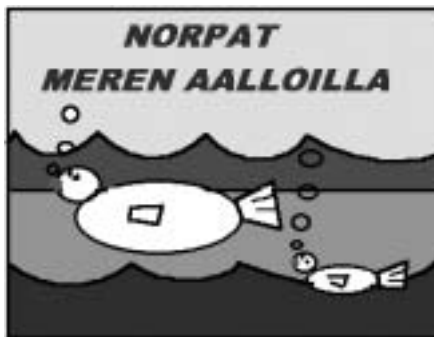
25. toimintavuotemme pääjuhlaa vietämme lauantaina 24.4. ja sunnuntaina 25.4. olemme saaneet kunnian isännöidä SUSL:n sääntömääräistä kevätkokousta Rauman Merimuseossa. Seuramme “virallisena” perustamispäivänä pidetään toukokuun 30. päivää, joka tänä vuonna osuu helluntaisnunnantaiksi. Mitähän silloin tehdään? Viimeisimmän voimanponnistuksemme Hylkyrannan kunnostustalkoitako?

norpat MEREN AALLOILLA

Yhdessä Suomen Urheilusukeltajain Liiton kanssa järjestetään 22. - 25.7. valtakunnallinen norppaleiri “norpat MEREN AALLOILLA”, joka antaa Kuuskajaskarin linna-kesaarella lähtölaukauksen tämänvuotiselle laitesukeltajaviikolle. Leiri painottuu merellä liikkumisen opetteluun ja meressä sukeltamisen saloihin tutustumiseen. Ohjelmassa tulee olemaan mm

- lippuetsintää
- veneilyä
- käynti Kylmäpihlajan majakkasaarella
- melontaseikkailu
- snorkkelisukellusta
- tempurata
- uimahyppyjä
- leiripaidan valmistus
- ensiapukoulutusta
- meribiologiaa
- tutustuminen Kuuskajaskariin ja vanhaan tykkiin
- ohjaajille mahdollisuus laitesukellukseen

Leirin johtaja Kai “Nökö” Backman odottaa runsaasti innokkaita osallistujia ympäri Suomenniemen. Tulethan sinäkin!

Laitesukeltajaviikko on MUST

Valtakunnallisen norppaleirin päätyttyä sunnuntaina jatkuu laitesukeltajaviikko, jonka ohjelmaan kuuluvat tänäkin vuonna

- maanantaina yösukellus
- tiistaina norppien Riskonpöllän ympäriuinti, johon toki muutkin saavat osallistua
- keskiviikkona PeSuE-harjoitus
- perjantaina matkasukellus Kylmäpihlajasta Kuuskajaskariin.

Viime vuonna matkasukelluksen reitti kulki toisin päin eli Kuuskajaskarista Kylmäpihlajaan. Suunnan vaihdoksesta huolimatta matka ei ikävä kyllä lyhene. Tarkoista kilometreistä tai merimailleista ei ole tietoa, mutta aikaa osallistujapareilta kului tähän koitokseen keskimäärin kolme tuntia pinnan alla.

- sunnuntaina uinti Petäjäksestä Kylmäpihlajaan - tosi maraton!

Mahdollisia muita aiheita vielä vapaina oleviin päiviin ovat mm hylyn mittaus, laitesukellusleiri, valmennusleiri tai veneilykoulutusta Hylkyrannassa. Onko muita ideoita?

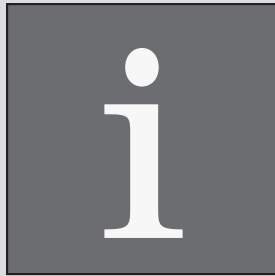
Ja lopuksi Norjaan!

Heti Laitesukeltajaviikon päätyttyä alkaa seuramme laitesukellusjaoston järjestämä viikon mittainen sukellusreissu Pohjois-Norjaan (2.8. – 8.8.). Matkaan lähdetään omilla autoilla omatoimiperiaatteella. Majoitus leirintä-alueella teltoissa tai mökeissä. Sukelluskustan palveluita on tarkoitus käyttää vain muutamien venesukellusten ja ilmahuollon osalta.

Juhlavuotemme ei kuitenkaan pääty Norjaan. Jos ei muuta, niin ainakin jatkamme syksyllä harjoituksia entiseen tapaan. Tarkkaile nettisivujamm www.raumanlaitesukeltajat.net Sieltä löytyy paljon tietoa!

Pirkko Hannula

Rauman seudun matkailutoimisto

**Valtakatu 2
26100 Rauma
puh. (02) 834 4551**

www.rauma.fi

**Yöpyminen viihtyisässä
majakkahotellissa tai omassa
veneessä aallonmurtajan
suojaamassa satamassa.**

Kylmäpihlajan Majakka
Päivi Karlsson
Puh. 040-746 2181
p.karlsson@nic.fi

Kuuskajaskari on entinen linnakesaari, joka tarjoaa saaristo-
retkeilijälle mielenkiintoisia virkistysmahdollisuuksia.

**Avoinna aikaisin keväällä ja myöhään syksyllä.
Laivaliikenteen aikana 12.6.-22.8.2004 palvelut
päivittäin**

Kuuskajaskari
Jouko ja Riitta Häsänen
PL 256, 26101 Rauma

Puh (02) 822 9164, 040-721 4357
040-505 7582

kuuskajaskari@co.inet.fi

www.kuuskajaskarinlinnake.fi

Saaren palveluja

- majoitus
- kasarmimajoitus
- kokoustilat
- kahvio-Sotku
- kioski ja Korsu-Pub
- Vaihtuvat näyttelyt
- saariopastukset
- harrastusmahdollisuuksia
- pienkotieläimiä
- saunat tilauksesta
- laituripaikkoja noin 30 veneelle

**Sähköä Suomelle!
Puhdasta energiaa,
ydinvoimalla.**

Teollisuuden Voima Oy

www.tvoy.fi

NÄE ASIAT PINTAA SYVEMMÄLTÄ

Länsi-Suomi
SANOMALEHTI

BMH Wood Technology

Kokonaistoimitusten osaaja

Polttoaineen ja tuhkankäsittelyjärjestelmät voimalaitoksille.
Kiinteän yhdyskunta- ja teollisuusjätteen käsittelyjärjestelmät,
kierrätyspolttoaineen valmistuslaitokset, jätemurskaimet.
Puun, hakkeen ja kuoren käsittelyjärjestelmät puunjalostus-
teollisuudelle.

BMH Wood Technology **BMH** Enviro

BMH Wood Technology Oy
PL 32
26101 Rauma
Puh. 02-83151, Fax 02-8221 327
www.bmh.fi

Hylkyranta

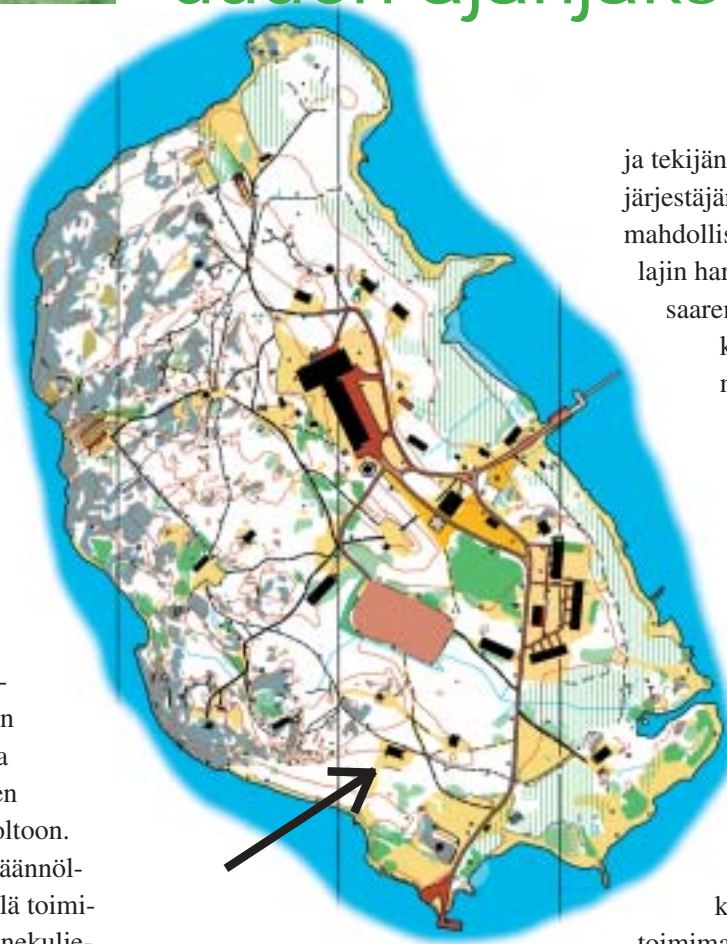
uuden ajanjakson alku

*Hylkyranta
on Rauman
Laitesukeltajien
uusi tukikohta
saariston
sukelluskohteiden
keskiössä
Kuuskajaskarin
Linnakesaarella.*

Seuran oma tukikohta tulee palvelemaan sukeltajia tarjoamalla majoitustilat saunoineen ja keittiöineen. Hylkyrannasta löytyvät tilat myös varusteiden kuivatukseen ja paineilmahuoltoon. Saarelle on kesäkuukausina säännöllinen vesibussiliikenne ja siellä toimivat majoitus-, ravintola- ja venekuljetusalan yrittäjät mahdollistavat myös suurten väkimäärien leiriytymisen.

Alue on erinomainen paikka sukellusleireille ja koulutustapahtumille sukelluskohteiden läheisyydessä. Muutaman minuutin venematkan päässä on poijutettu Siivo-hylky sekä Riskonpöllän sukelluspuistomme, jotka tarjoavat monipuoliset ja turvalliset olosuhteet sukelluskurssien avovesiosuoksien toteuttamiseen.

Rauman Laitesukeltajat toimii alueella paitsi sukelluskohteiden kartoittajana

Lähdössä matkasukellukselle Kuuskajaskarin Hylkyrannasta v. 2003

ja tekijänä myös sukellustoiminnan järjestäjänä omalle jäsenistölleen sekä mahdollisuuksien mukaan muillekin lajin harrastajille yhteistoiminnassa saaren yrittäjien kanssa. Esimerkkinä uudesta sukelluskohteesta mainittakoon merentutkimus- asema, jossa on mahdollista havainnoida eri luonnon- ilmiöitä meressä.

Merentutkimusaseman havainnot julkaistaan kesän aikana sukellus- säätiedotteina sukeltajien käyttöön.

Vaikka kaikkia tiloja ei vielä tulevaisuudessa sukelluskaudeksi saataisikaan lopulliseen

kuntoonsa, tulee Hylkyranta jo toimimaan seuramme sukelluskurssien päätukikohtana sekä heinäkuussa järjestettävän Valtakunnallisen Norppaleirin johtokeskuksena. Myös Rauman Laitesukeltajien norppatoiminta keskittyy kesäkaudella pääosin Hylkyrantaan.

Teksti: Lasse Heino

